यद्यपि छन्दःशास्त्रे सानुस्वारस्य गुरुत्वमनुशिष्टं तथापि तथा पादान्तगोऽपि वेति वचनात्तस्य लघुत्वात् प्रथमपादे द्वादशमात्रा भवन्ति किन्तु भवति नेह विषमेजइत्यार्य्यायां प्रायिकं तृतीयगणस्याच मध्यगुरुत्वात् सत्तगणादीहन्ताजोनलहूच्छटणेऽजो विषम इत्यत्र नञः प्रशंसापरत्वमिति टीकाकृतोक्तं जापचमतीयपञ्चघसओद्वाणेन होइगुरुमजखा गुव्विनीए गुणवहिआगहोदेसिशआसेइ इत्यनेन अप्राशस्त्योक्तत्वात् नतु विषमस्थजगणे लक्षणवहिर्भूता गाथा भवन्तीति वस्तुतः पत्रिमालमिति पाठः मध्ये तकारपाठोलेखकप्रमादात् रुग्नाभग्नाअसनादयोयत्र वने असनः पीतसालः वाणोझिण्टीविशेषः केशरं हिङ्गुलिप्रोक्तं केशरोनागकेशरे सिंहहाटायां किञ्जल्कपुन्नागवकुलेष्वपीति विश्वः तमालः स्वनामख्यातः विविक्ताः पृथग्भूतामालाः स्रजः पङ्क्तयोयत्र तत्तथा विविक्तः स्यादसम्पृक्ते विविक्तः शुभपूतयोः। चारुवद्दर्शिते धीरैर्विविक्तं रहसि स्मृतमिति विश्वः। पुष्पयमकमिति प्रतिपादान्ते वृन्तोपरि पुष्पवत्स्थितत्वात्॥ १४॥

घनगिरीन्द्रविलङ्घनशालिना वनगता वनजद्युतिलोचना। जनमता ददृशे जनकात्मजा तरुमृगेण तरुस्थलशायिनी। पादादिमध्ययमकं॥ १५॥

घनेत्यादि। तरुमृगेण कपिना जनकात्मजा ददृशे दृष्टा घनाः निरन्तराः ये गिरीन्द्राः मेघसदृशावा तेषां यल्लङ्घनं अति